

[Ninn-Hansen.]

skyldes det bemærkninger, der er fremsat af andre ordførere i denne sag.

Jeg vil gerne knytte et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale. Vi hæfter os jo altid i meget høj grad ved det ærede medlems bemærkninger, når han taler her i det høje ting, og jeg har også gjort det i dag. Vi tager jo ofte hans ord som et udtryk for, hvad man beskæftiger sig med inden for arbejderklassen, hvor han er en af de aller- mest fremtrædende ledere, og som et udtryk for de tanker og de overvejelser, man gør sig inden for De samvirkende Fagforbund. Når vi i særlig grad nærrede forventninger til den tale, det ærede medlem ville holde, var det vel også, fordi vi har lyttet til de synspunkter, der er fremsat i den sidste tid fra De samvirkende Fagforbund netop over for det forhold, det ærede medlem beskæftigede sig med, forholdet til de upolitiske funktionærorganisationer. En af udtalelserne er blevet fremsat af formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, på et møde i Odense den 15. marts 1959. Jeg vil gerne have lov til ganske kort at citere — det er et citat fra Social-Demokraten, for det kom til at hedde Aktuelt —:

„Ligeledes beskæftigede Eiler Jensen sig med interessefællesskabet mellem lønmodtagere, uanset de kaldes tjenestemænd, funktionærer eller arbejdere. De samvirkende Fagforbund er, sagde forbundsformanden, parat til samarbejde med andre virkelig frie organisationer, der er etableret for at varetage lønmodtagernes interesse, men betingelsen er naturligvis, at der i et samarbejde er gensidig agtelse og respekt, og derfor må hele grundlaget være reelle uafhængige faglige organisationer.“

Efter den tale har det jo interesseret os alle at høre, hvad formanden for De samvirkende Fagforbund mente med ordene „gensidig agtelse og respekt“. Vi har vel i dag fået et vist svar fra det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der talte om hr.

Lyngesens primitive forslag om afgørelse ved voldgift, om, at det ville være mere klædeligt, hvis Lyngesen optrådte med større beskedenhed, og om, at oppositionen jo ikke kunne gøre for, hvordan hr. Lyngesen springer rundt. Vi har altså fra Eiler Jensens tale fået indtryk af ønsket om gensidig agtelse, men da det ærede medlem hr. Hans Rasmussens bemærkninger nu må opfattes som et fortolkningsbidrag til Oden-setalen, kan jeg i virkeligheden ikke glæde mig over det, som jeg i og for sig troede var meningen med den tale, formanden for De samvirkende Fagforbund holdt om større forståelse. Jeg kan blot sige, at jeg undrer mig over, at socialdemokratiets officielle ordfører her i salen har talt på den måde, som sket er, om og til formanden for denne store upolitiske funktionær- og tjenestemandorganisation, der dog tæller over 120 000 medlemmer. Men således er det altså.

Jeg har ikke, som det synes at fremgå af det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale, udtrykt utilfredshed med administrationen af arbejdsløshedskasserne. Det ærede medlem var inde på, at det var nok noget, jeg ikke kendte til i særlig grad, og det har han ret i. Det, jeg har givet udtryk for utilfredshed med, er loven, således som den er formet i dag, og vi har gennem vort forslag om ændring af loven ønsket at åbne udvej for disse muligheder, som der i hvert fald er interesse for.

Men trods de afvisende bemærkninger, der er fremsat, har vi jo alligevel grund til fra de to partier, der har fremsat forslaget, at glæde os over den modtagelse, det har fået i det høje ting.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen fremsatte den meget positive bemærkning, at hvis man ønskede forslaget i et udvalg — og det ser vi meget gerne — ville han gerne allerede nu sige til repræsentanterne for de funktionærorganisationer, der ønskede en arbejdsløshedskasse: kom til stede, og så — sådan forstod jeg det — må vi i fællesskab se at finde ud af det.